

РЕШЕНИЕ

№ 4540

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 13.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **2781** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. А. Ю. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.98 срещу ЗАПОВЕД № 102479 от 01.10.2009 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „изземване на свидетелството за управление №274178940, кат. *В***М* поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в противоречие с материално правните разпоредби. Жалбоподателят твърди, че посочените в заповедта наказателни постановления не са му връчени, поради което не са влезли в сила. Посочва, че е изтекла давността по чл.82 ЗАНН. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед.

Ответникът началник отдел „Пътна полиция” при СДВР оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящето съдебно производство заповед № № 102479 от 01.10.2009 г. е иззето свидетелството за управление на жалбоподателя на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП поради отнети 42 контролни точки с влезли в

сила наказателни постановления. Конкретно са посочени 7 броя наказателни постановления и е направена констатацията, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.157, ал.4 ЗДвП.

По делото е представено наказателно постановление (НП) № 75713/28.07.05 г., издадено от началник ПП-КАТ-СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл.185 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лв., на основание чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв. и е отбелязано, че са отнети 6 контролни точки (к.т.). НП е връчено на лицето на 04.08.2005 г. и няма данни за обжалването му по съдебен ред.

В оспорената заповед е отбелязано, че със същото НП са отнети 5 к.т., тъй като 1 то тези к.т. е възстановена по реда на чл.158, ал.1, т.1 ЗДвП - чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминалото допълнително обучение съгласно протокол № 85/20 от 28.01.2006 г. За същото обстоятелство ответникът е представил по делото удостоверение рег. № ПО-177 от 26.05.2011 г., че частичното увеличаване на броя на к.т. е взето предвид от административния орган при постановяване на оспорената заповед, но обхваща НП, издадени преди посочените в заповедта – 12 к.т. по НП № 70378/12.06.05 г. и 1 к.т. по НП № 75713/20.06.2005 г. (стр.30 от делото).

С НП № 125706 от 25.10.2005 г., връчено на жалбоподателя на 29.11.2005 г., са отнети 12 к.т. Липсват данни за обжалването му по съдебен ред.

С НП № 127410 от 28.10.2005 г., връчено на жалбоподателя на 29.11.2005 г., са отнети 2 к.т. Липсват данни за обжалването му по съдебен ред.

С НП № 1386 от 20.01.2006 г., връчено на жалбоподателя на 06.02.2006 г., са отнети 3 к.т. Липсват данни за обжалването му по съдебен ред.

Следващите посочени в оспорената заповед НП са връчени на жалбоподателя по реда на чл.58, ал.2 ЗАНН – НП №56049/23.05.2006 г. за 6к.т., НП № 71332/16.06.06 г. за 4 к.т. и НП № 177515/20.12.07 г. за 10 к.т. За доказване изпълнението на процедурата по чл.58, ал.2 ЗАНН ответникът е представил 3 броя докладни записки на служители от КАТ – СДВР от 26.07.2006 г. и от 29.09.2008 г. Същите са с идентичен текст, че е посетен адреса на жалбоподателя в [населено място], [улица] за връчване на съответното НП, но същият не е открит на адреса. Съгласно чл.58, ал.2 ЗАНН когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. Редакцията на нормата изисква наличието на две кумулативни предпоставки за приложението ѝ – ненамиране на нарушителя на посочения от него адрес и неизвестен нов адрес. С представените по делото докладни записки се удостоверява изпълнението единствено на първото от двете изисквания - ненамиране на нарушителя на посочения от него адрес. Същите не удостоверяват, че е извършено издирване на новия адрес на нарушителя, каквото е изискването на чл.58, ал.2 ЗАНН. От самия текст на съответното НП и положения върху него печат за „връчено по чл.58, ал.2 ЗАНН” също не става ясно, дали е издирен нов адрес на нарушителя. От друга страна във всички писмени доказателства по делото жалбоподателят е посочил адрес в [населено място], [улица]. Този адрес е посочен в наказателните постановления по оспорената заповед (без първото от тях НП № 75713 от 28.07.05 г.), в

пълномощното, дадено от жалбоподателя в полза на процесуалния пълномощник адв. Л. Д. от 01.09.2011 г., в протокола за доброволно предаване на СУМПС от 28.02.2011 г. и в съставения за нарушение на чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП АУАН № 557361 от 28.02.2011 г. При тези данни от писмените доказателства по делото съдът приема, че жалбоподателят няма нов адрес по смисъла на чл.58, ал.2 ЗАНН към датата на връчване на НП на 26.07.06 г. и 29.09.2008 г. Следва да се направи извод, че са изпълнени двете предпоставки за връчване по чл.58, ал.2 ЗАНН – лицето не е намерено на посочения от него в АУАН адрес и не е сменило адреса си, т.е. няма нов адрес, който е неизвестен. По изложените съображения горепосочените три броя НП са редовно връчени на жалбоподателя, липсват данни за обжалването им по съдебен ред, с оглед на което са влезли в сила.

Така по всички посочени в оспорената заповед НП на жалбоподателя са отнети общо 42 к.т.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 07.03.2011г. Жалбата е подадена на 07.03.2011 г. в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.172, ал.4 ЗДвП, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът служебно проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява, дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП

определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. За доказване компетентността на органа, наложил процесната ПАМ, ответникът е представил заповед № Из- 1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП началниците на структурни звена „Пътна полиция” при СДП (СДВР) са упълномощени да издават заповеди за налагане на ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК и в установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК вр. чл.172, ал.1 ЗДвП. Възраженията на жалбоподателя в писмената му защита за нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК поради непосочване в заповедта, дали са връчени НП, кога са връчен и респ. влезли в сила е неоснователно. Достатъчно е отбелязването в оспорената заповед, че к.т. са отнети въз основа на влезли в сила НП. Наличието на влезли в сила НП се установява от доказателствата от административната преписка. Съобразно чл.170, ал.1 АПК доказателствената тежест в процеса са

установяване на тези обстоятелства е за ответникът, който е ангажирал относимите доказателства.

Съдът приема, че при постановяването на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в друг смисъл. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност.

Отнемането на контролни точки, както съгласно Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.), така и съгласно Наредба № IЗ-1959 от 27 декември 2007 г. не представлява принудителна административна мярка (ПАМ), нито самостоятелно наказание по ЗДвП. Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, чл.5, ал.1 от Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) и чл.5 от Наредба № IЗ-1959/07 г. контролните точки са точки за отчет на извършените нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства. Следователно, законодателят е предвидил контролните точки като средство за отчитане на установените нарушения, без да им придава характер на административно наказание или ПАМ. Отнемането на контролните точки е действие с контролно-отчетен характер, при което съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност и поведението му се определя от факта на налагане на наказание, предвидено в ЗАНН за извършеното нарушение.

Поради това е изцяло неотносимо към спора за законосъобразността на наложената ПАМ и неоснователно възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по чл.82 ЗАНН. Същата разпоредба към изпълнението на административните наказания (напр.глоба), но не и към отнемането на к.т. като действие с отчетен характер, нито към оспорения индивидуален административен акт.

Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление – чл.4 от Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) и чл.3, ал.1 от Наредба № IЗ-1959/07г. Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) е била в сила до 15.02.2008 г., до която дата са постановени всички посочени в оспорената заповед НП. Съгласно пар.2 от ПЗР на Наредба № IЗ-1959/07г. отнемането на контролни точки по образуваните преди влизане в сила на тази наредба административно-наказателни преписки се извършва по реда на Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.). Ето защо са изцяло неоснователни и несъобразени с правилата за действие на материално правните норми във времето доводите на жалбоподателя в писмената защита на адв.Л. Д. за неправилно приложение на материалния закон поради отнемане на к.т. по Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.). Липсват основание за приложение на чл.142, ал.2 АПК, тъй като влизането в сила на нова материално правна уредба не може да се тълкува като наличие на нови факти. Очевидно броят на отнетите к.т. се преценява според действащата Наредбата към датата на издаване на НП, а първоначалният максимален размер от 39 контролни точки за отчет на извършените нарушения – според действащата към датата на издаване на оспорената заповед наредба.

Влизането в сила на наказателните постановления е уредено в чл.64 ЗАНН в следните хипотези: НП, които не подлежат на обжалване, не са били обжалвани в

законния срок или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. В конкретния случай част от издадените на жалбоподателя НП са били необжалваеми на основание чл.59, ал.3 ЗАНН (тези, с които е наложена глоба до 10 лв. включително) или на основание чл.189, ал.5 ЗДвП (в сила от 30.06.2007 г.) относно наложените глоби в размер до 50 лв. включително. По изложените вече съображения съдът приема, че посочените в оспорената заповед НП са редовно връчени на жалбоподателя и влезли в сила като неоспорени.

Броят на контролните точки е правилно определен с представените по делото НП: за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП - 6 к.т.; за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП - 12 к.т.; чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП – 2 к.т.; чл.183, ал.2, т.2 ЗДвП – 3 к.т.; чл.183, ал.4, т.9 ЗДвП – 4 к.т. и чл.183, ал.4, т.7 ЗДвП – 7 к.т. Така въз основа на представените по делото влезли в сила НП на жалбоподателя са отнети общо 42 контролни точки - при 39 к.т. максимален размер за отчет на извършените от него нарушения по смисъла на чл.157, ал.1 ЗДвП и чл.2, ал.1 от Наредба № ІЗ-1959/27.12.07 г. (в сила към датата на постановяване на ПАМ). Съдът приема, че наложената ПАМ напълно съответства на целта на закона по смисъла на чл.22 ЗАНН - да се предотвратят и преустановят административните нарушения по ЗДвП и не е налице отменително основание по чл.146, т.5 АПК. По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8 вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 150 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, І-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ю. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.98 срещу ЗАПОВЕД № 102479 от 01.10.2009 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „изземване на свидетелството за управление №274178940, кат. *В***М* поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

ОСЪЖДА М. А. Ю. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.98 основание чл.143, ал.3 АПК да заплати на началник отдел „Пътна полиция” при СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: